

Soós Amália

FENT-LENT VERS

Fent
Ragyogó napszemek,
verőfényköpönyeg,
angyalpillantás –
fürkészve véd,
formátlan felhőhabok,
felhőtlen habdallamok:
minden tiéd.

Lent
Derengő kétely,
hiányból éter
a tudattalan térben,
villognak kecsesen
a tértelen tudatok,
én most már te vagyok,
létet cseréltem.

PORTRÉ

I.
Csak *vagy* most.
Mintha nem is lennél,
csak szemed fényének tört darabjai,
hiány-világnak torz tükörcarcai,
s lesz-e, aki *odaát* még vár?
Lesz-e, aki *rád* vár odaát?

A nullapontból nem indulnak
a vonatok, a buszok, a gépek,
a terek üresek.

Arcodra ráfagytak ki nem mondható
szavak elfeledett havai,
a megöregedett logosz fodrai.

II.

Idő-levásta arcbőrök,
üres bőrök: az arcok hiánya,
a napfény levetközzi dallamát,
csikorgó mosolya
tenyeredbe zárva.

Tehetetlenül elveted magad,
kikelsz egy-két vörös pohárban,
beteg szelek karjára ülve,
nem a tiédben, egy
más földi másban.

HÁMÁN TERVE

VI.

Csak a sötét nappalok
s még sötétebb éjszakák
ne lennének,
csak a nyirok,
a penész!
Nagy Isten, te sem vagy már,
ó, Isten: tehetetlen ábránd!

Formázódnak az álomban
a beteges lázban a fények,
a formák még összeállnak,
kontingenssé lesznek a tények,
álomláz ad alakot a világnak,
ragyogó gázgömb, fényes.

VII.

Ha csak egy kés,
egy szeg,
egy golyó
volna itt,
hogy áldozati báránnyá lehetnék magam,

ha csak egy szóra
válaszolnál,
hogy tudnám,
a végső dalt nem írom egymagamban,
hogy e dalban nem egyedül vagyok.

A gázhullámok dallá szövődnek,
ők lesznek gyászdalom,
sírom – tömegsír (vagy az sem!),
de nevem a gázcsapban hagyom.

VIII.

A föld alá költöznek a Holdak,
a Csillagok s a testek,
éhségre álmódiadal derül,
így telnek a ketrecben
az estek.

Aki erőből élni akart,
most gyávaságból halni kíván,
emlékfoszlányok leple takar
mindent, mi élő volt
hajdanán.

IX.

Itt most nincs helye félelemnek,
a megmentő gázkamrára várva

alighanem megképződik
utunknak annyi félhomálya...

Már semmi sem maradt hátra,
csak arcok árnyéka,
csak a lassan, hullámaiban
vibráló gáz,
a vakvilágba
újra fényt bontó
halál.

A falhoz állni, arccal a fal fele!
Mikor jön el az én legvégső
puskagolyóm, Istenem?

X.

A testemről lassan leválok
s mit életből s halálból láthatok,
a vaksötétben szemem mindent meglát,
gáztól sárgára festve andalog.
Ahol az élet összeér a Semmivel,
ott a megnyugvás órája üt,
ködös, hiábavaló a félelem,
csak fényutak gáznapja süt.

Lebegéssé válik a lélek,
fényugárrá a szembogár,
álomgázzá a hullaférgék,
a láger is gáztáncot jár...

XI.

Csak görgetem a testem,
vagy már nem is test ez,
csak a körvonalak –
azokból is: ami még itt maradt.

Vagy a könnyeimet terelgetem halkan
az imák sátrába, áldozni,
megtudni, hogy örök-e a lélek?

Van út a fájdalomtól az imáig,
van út a gázkamrán át a halálig.

Van végső sóhaj,
halálra-éhezés,
van vaksötétség,
görcsös könnyezés.

A kétségbeeséstől a nyugalomig
csak egy szívdobbanás
az emberségtől a hatalomig
vezető zsarnok pecsét.

Álmodnom adj, Uram!
Álmodnom, ahogyan
fényes orcád körül
az igazság trónjára ül...

XII.

Akinek külön cella jár ki,
az akár úgy is érezheti,
hogy megtisztelik:
megtudhatja, hogy van élet
a *világon* kívül.
Hús, vér, kínok.
Egyedül.

Fekvőhelyem nedves rög,
ajkam száraz, kopár,
az agyban lassan üt az óra,
álomba zárt eleven halál.

A test: egy nagy seb az egész
s a lélek: kő a tóban,
sóhajok százai
menetelnek
hervadóban.

XIII.

Koppan a kéz, a csontok zörrenése
felidézi az emberség szavát.
Remény már nincs, csak a Semmi kürtje
fülembé küldi gyászos végdalát.

A naptól a bőr fakó,
a szemüreg sötét,
mint tenger mélyén hajó:
van léleksüllyedés.

Az álom után reggel
még nem áll össze arcom,
s a kínok után, este,
fáradtan szétesik.

XIV.

Mint üvegszilánk a szemben,
úgy átszúr a sötét,
vastag árnyak éjjele
darabokra tép szét.
A fájdalom beőröli
a lélek minden szavát:
lesz néma álom, néma dal
s a gázcsövekből *barát*.

Akit az Úr ver akaratával,
az már nincs egyedül.
A megvont kegyelem alatt
angyalok húrja feszül.

Valamit talán kérni kellene,
és adni valamit,
de lelke sárba-taposott.
Itt csak a gáz segít.

Valamit mégis mondani kéne
ebben az utolsó kín-ütésben:
egy utolsó, megfáradt szócsata,
ős isten-álmok meddő mondata.

XV.

Mint szárnyak röptükben, álmodok,
egy-két szárny,
egy-két mosoly,
egy-két arcomba zárt sikoly...

Ha csak egy órára is
még szabad lehetnék,
ha csak egyetlen percre
láthatnám a fénytavakat...
Ha csak egy hajnal,
lilás virradat,
vagy még egy bíbor-alkony
volna csak szabad...
Ha még egy szempár fénye,
játékos nevetése
kijárna nekem,
vagy gúnyos, dacos mosolya,
a lélek napos oldala...

XVI.

Szögesdrótkerítés,
barakk-szerenádok,
istenné magasztalt
puskavillanások...

Ki tudja, hová tart a szellemkörmenet,
álomban úgy látom, nékem integet.

Milyen könnyen borul föl a rend,
óh, Uram,
ilyenkor neked is
újra meg kell keresned a helyed.

Magánzárka csak
a képzeletünk
a tömegesség pusztító
elemében.

XVII.

Itt listát készítenek az időről,
nem mellékes, hogy kinek mennyi jut,
de ahány vagon ide még befut
végcélja mind
az idők végezte.

Hangot adni a szenvedésnek
itt nem érdemes,
csak kihallgatás van,
a meghallás hatalomhoz kötött,
a vakremény percenként
szedi áldozatait
a *kiválasztottak* között.

Sem döbbenet, sem harag
nem kínoz ma, Uram,
csak értelmetlen, vak rutin
a gázcsap sistergése.

XVIII.

Kényszerképzet,
kényszermunka,

gázgömb-képzelet...
Árnyéktestem
szemgödrében
a halál megkövet.

*Gázkamrák gázálma
tovatúnó világ,
helyére költözött ideológiák...*
Száraz kenyér ízén
lóg az áruló,
ebben a mélységben
nincs se rossz, se jó.
Milyen új világ ez,
ahol emberül
csak a kutya ugat,
csak a vas hevül?

*Innen nincs tovább.
Innen nincs miért.*

XIX.

Már csak egy volt
szerelem az élet,
puskacsövek füstje
lemossa a vétkem.
Már csak a könny tart össze,
már csak az elmúlt csókok,
elszállt szimfóniák,
szabadsághimnuszok,
tovatúnó világ!

Már csak hozzád beszélhetek,
ó, nagy Úr,
csak kapudban, árnyékodban
dörömbölök
vadul...

Ahol leszek, ott talán
angyalok százai fogják össze
arcom széteső mosolyát.

Én hiszek benne, hogy van,
mint fák lombja, oly szerelem,
mely kialszik és újraterem.
Leszek lombtalan estéken
véget nem érő rémálma
koromseregeknek.